

CUPRINS

Cele două urcioare	4
Povestea furnicuței	8
Mărturia vulpii.....	15
Ciomagul fermecat.....	23
Vrăbiuța și cocostârcul	33
Ginerele șoricelului	36
Turtița năzdrăvană	49
Boierul și păcală	56
Iepurașul curajos	60
Țara trântorilor	66
Măsuța, căciula și toiegelul	69
Povestea bătrânului care a făcut să înflorească arborii	82

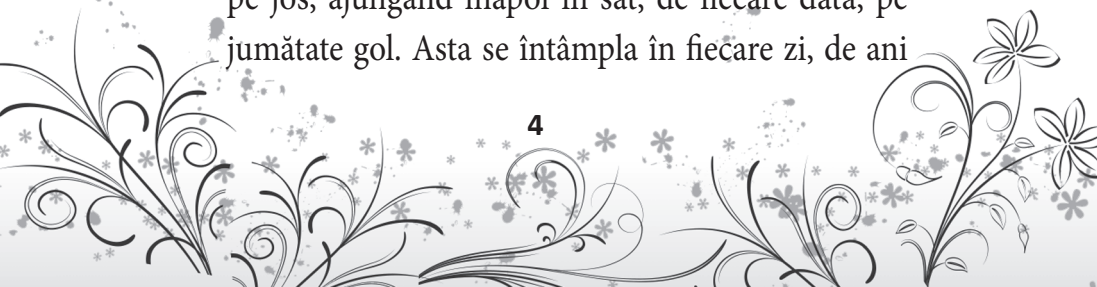

CELE DOUĂ URCIOARE

A fost odată, demult, dincolo de cele șapte culmi ale munților cărunți, o femeie care nu avea pe nimeni pe lume. Nu o ajuta nimeni: nu avea nici copii, nici alte rude. Fiind și foarte săracă, nici prieteni care să se înghesuie să-i calce pragul casei nu erau. Așa că muncea toată ziua cărând apă de băut pentru cei din sat. Din puținii bani câștigați astfel își cumpăra toate cele necesare traiului.

Pleca dis-de-dimineată la izvor cu două urcioare atârinate la un capăt și la altul al unui par lung, pe care-l purta peste umeri. Unul dintre urcioare era întreg, smălțuit frumos și cu toartele la locul lor. Celălalt însă avea buza spartă și una dintre toarte crăpată, așa că, în timp ce femeia mergea cu urcioarele în spate, din acesta curgea mereu apă pe jos, ajungând înapoi în sat, de fiecare dată, pe jumătate gol. Asta se întâmpla în fiecare zi, de ani

în șir. Până într-o zi când, nemaiputând să îndure rușinea de a nu ține apa așa cum ar fi trebuit, urciorul crăpat i-a vorbit femeii chiar în vreme ce aceasta îl umplea la izvor. Și i-a spus așa:

– Îmi este rușine de mine și vreau să îți cer iertare!

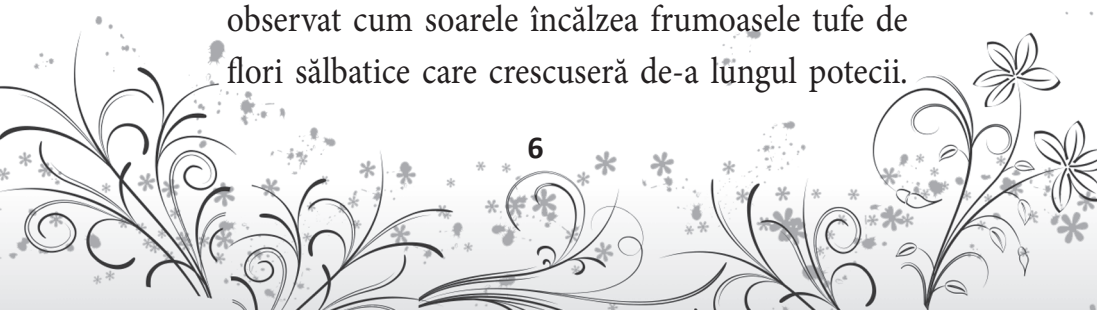
– De ce? l-a întrebat femeia. De ce ești rușinat?

– Fiindcă, de atâția ani încoace, eu nu reușesc să ajung cu toată apa înapoi la cei care te plătesc. Și, din cauza mea, primești mai puțini bani. Uite, vezi cât de mândru de sine este celălalt urcior, fratele meu? El cum poate să te mulțumească și de ce eu te dezamăgesc? Din cauza mea și a ciobiturii mele, tu trebuie să muncești din greu. Și nu mi-ai spus, în vremea asta, niciodată nimic rău. Așa că-mi este și mai rușine, să știi!

Femeia l-a ascultat cu atenție și i-a răspuns cu glas blajin:

– Te rog ca la întoarcerea spre sat să te uiți și să-mi spui dacă vezi flori pe marginea drumului.

Într-adevăr, urcând dealul, bătrânul urcior a observat cum soarele încălzea frumoasele tufe de flori sălbatice care crescuseră de-a lungul potecii.

Asta l-a mai înveselit puțin. Dar când au ajuns în sat, el s-a simțit din nou stânjenit că a continuat să piardă jumătate din apa cu care plecase. De aceea și-a exprimat iar mâhnirea în fața femeii. Aceasta i-a spus:

– Ai observat că florile cele frumoase crescute de-a lungul potecii erau numai pe partea ta de drum, nu și pe partea celuilalt urcior? Eu am plantat, cu ani în urmă, semințele, dar tu ai avut grijă de ele și le-ai udat în fiecare zi. Acele flori trebuie să-ți mulțumească ție, așa crăpat cum zici tu că ești. Și să știi că deseori am cules din tufele acelea și am împodobit casele celor unde am dus apă. Sătenii mi-au mulțumit de fiecare dată și m-au primit cu bucurie, chiar dacă nu m-au plătit întotdeauna cât pentru două urcioare pline. Fără tine, exact așa cum ești, frumusețea pe care o întâlnesc zilnic în drumul meu nu ar fi existat!

Morala: chiar dacă nu ești perfect în toate privințele, poți fi de folos și poți aduce bucurie celor din jurul tău.

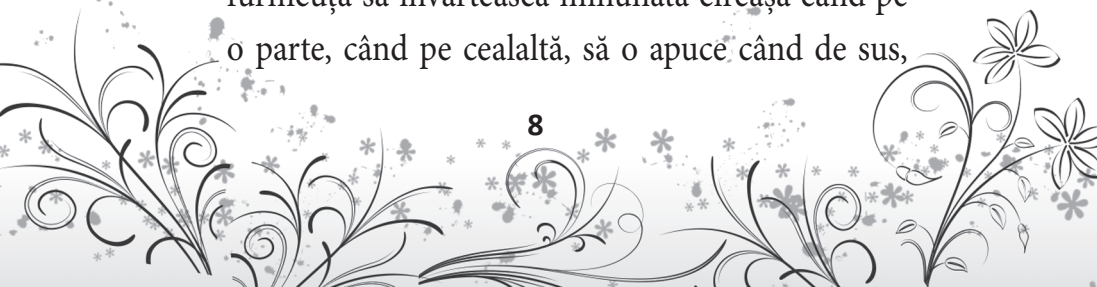
POVESTEA FURNICUȚEI

A fost odată, cu mulți ani în urmă, o furnicuță care trăia într-o pădure mare. Aici, ea și-a construit o căsuță, la rădăcina unui arbore stufos. Îi plăcea să trăiască singură, ferită de alte animale ale pădurii și departe chiar de suratele ei, celelalte furnici.

Într-o dimineață, pe când umbla prin pădure după provizii pentru cămărilor sale, furnicuța a găsit o cireașă mare și frumoasă, coaptă, dulce ca mierea și numai bună de dus acasă.

– Cu cireașa asta, și-a spus furnicuța, nu va mai trebui să caut de mâncare mult timp. O voi căra acasă și mă voi ospăta doar eu dintr-însa!

Dar să vorbești e ușor, uneori mai greu este să îndeplinești ceea ce ți-ai pus în gând. A început furnicuța să învâртеască minunata cireașă când pe o parte, când pe cealaltă, să o apuce când de sus,

– Ha, ha, ce-ți veni? a râs furnicuța. Nu am nevoie de niciun ajutor de la o cioară!

– Să știi că eu nu sunt cioară, i-a replicat ciocănitorea. Eu doar am vrut să te ajut să împingi cireșa aia. Dar dacă nu ai nevoie de ajutor, înseamnă că te vei descurca singură, nu-i așa?

– Nu-mi trebuie să împingi nimic, ia vezi-ți de calea dumitale! a exclamat furnicuța. Cireșa asta am s-o car singură de aici și tot singură o voi mânca.

– Foarte bine, dacă așa spui. Apoi ciocănitorea și-a luat zborul.

Tot frământându-se și opintindu-se, furnica nu a băgat de seamă că se făcuse seară.

Atunci a trecut prin preajmă un rățoi care a văzut-o cum se chinuia.

– Vrei să te ajut, furnicuțo? a întrebat-o acesta. Cu ciocul meu lat, pot să-ți împing cireșa până aproape de mușuroiul tău.

– Nu am nevoie de niciun cioc, lat sau lung, și nici nu am știință de vreun mușuroi. Nu, nu vreau să mă ajuți.

– Cum dorești, replică rățoiul, plecând agale. Chiar în vremea aceea a trecut pe acolo elefantul.

